

Terezie Neumannová

Paní Neumannová se narodila v roce 1940 v Písařově, v oblasti, kde žilo smíšené česko-německé obyvatelstvo. Její matka byla Němka a otec Čech. Dětství prožila během druhé světové války, na kterou si vzpomíná jen částečně – například na nemocnici plnou vojáků nebo na lidi, kteří nosili jídlo do lesa, pravděpodobně partyzánům. Silným zážitkem pro ni byl také odsun německého obyvatelstva po válce, kdy lidé museli opustit své domovy a odejít do neznáma.

Po válce zůstala její rodina v Československu. Matka se tehdy naučila číst a psát česky až společně se svým prvním synem, když nastoupil do školy. Pamětnice vyrůstala na vesnici, kde byl život skromný, ale lidé si navzájem pomáhali a udržovali sousedské vztahy.

Po dokončení studia musela, stejně jako ostatní absolventky, podepsat závazek pracovat pět let ve školství. Dostala umístěnkou do obce Rohle, kam odcházela s obavami, protože místo vůbec neznala. Začátky pro ni byly velmi těžké – často plakala, protože obec byla po válce zanedbaná, chudá a mnoho domů bylo poničených. Obyvatelé žili skromně, často si pomáhali chovem zvířat, aby se uživil.

Ve školce pracovala jako učitelka. V té době byla v mateřské škole jedna učitelka a jedna pomocnice (pěstounka), která pomáhala s péčí o děti. Práce byla náročná, ale postupně si k ní vytvořila vztah. Naučila se samostatnosti a organizaci práce, zejména díky tomu, že pracovala v malé venkovské školce.

Během své praxe zažila mnoho silných i dojemných příběhů. Vzpomíná například na dítě, které se jí při procházce ztratilo, ale nakonec ho našla sedět opodál. Také si pamatuje na chlapce, kterého jednou kvůli nepříznivému počasí vzala přes noc k sobě domů, protože se rodiče nemohli dostat pro něj. Jiný příběh se týká rodiny žijící v chudobě, kde děti jedly pouze suchý chléb – tyto zkušenosti jí ukázaly tvrdé podmínky, ve kterých někteří lidé žili.

Pamětnice se vdala poměrně mladá a založila rodinu. Na své děti je velmi hrdá, protože všechny vychovala k pracovitosti a slušnosti. Jedno z jejích dětí však zemřelo, což považuje za jednu z nejtěžších životních zkoušek.

V průběhu života zažila i významné historické události, například rok 1968 a příchod sovětských vojsk. Tuto dobu si pamatuje jako období nejistoty a strachu, kdy se na chvíli zastavil běžný život.

V roce 1983 došlo k přestěhování mateřské školy do nových prostor, které byly modernější a lépe vyhovovaly potřebám dětí i personálu. Školka byla vybudována svépomocí v rámci tehdejší akce „Z“, na níž se podíleli místní obyvatelé.

Celý život prožila převážně na vesnici, kde pracovala s dětmi a byla součástí místní komunity. Na svou práci i život vzpomíná jako na obyčejný, ale naplněný. Zdůrazňuje, že práce v malé vesnické školce naučila učitelky skutečně pracovat s dětmi a zvládat každodenní situace.

Na závěr svého vyprávění říká, že dnešní mladí lidé mají život v mnohém jednodušší, ale zároveň by si měli vážit práce a podmínek, které dnes mají.